

**Veniți, toate sunt
gata!**

Teodor Popescu

© GUTE BOTSCHAFT Verlag
P. O. BOX 80
35673 Dillenburg
Germany

Veniți, toate sunt gata!

Luca 14.15-24

În această parte din Scriptură putem vedea un om care, auzind ce spunea Domnul Isus, l-a felicitat pe cel care avea să prânzească în Împărăția lui Dumnezeu: „Și unul dintre cei care stăteau la masă cu El, auzind acestea, l-a spus: «Ferice de cel care va mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu!»“

Domnul Isus i-a răspuns acestui om cu o pildă, pilda celor invitați la cină. „Un om oarecare a făcut o cină mare și i-a invitat pe mulți; și l-a trimis pe robul său, la ceasul cinei, să spună celor invitați: «Veniți, pentru că acum toate sunt gata»“. Ce ecou are pentru noi pilda aceasta? Cine este cel

care a dat o cină mare? Cine este cel care a spus: „*Veniți, pentru că acum toate sunt gata*“? Dumnezeu! El L-a trimis pe Domnul Isus ca să fie Mântuitor – Mântuitorul tuturor celor care-L primesc și care găsesc în El toate darurile pe care Tatăl cerească le oferă pentru suflet.

Domnul Isus a venit în lume în poporul evreu, dar acest popor nu L-a primit. Pentru refuzul lor au adus fel de fel de scuze, care toate arătau că erau strâns lipiți de cele materiale: ogor, boi, căsătorie ... Atunci Domnul Isus S-a îndreptat spre cei mai de jos din poporul evreu: săraci, infirmi, șchiopi, orbi. „*Ieși repede în piețele și străzile cetății și adu-i aici pe săraci și pe infirmi și pe șchiopi și pe orbi!*“ În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt avea să coboare asupra apostolilor, trei mii de oameni dintre cei mai de jos s-au întors la Dumnezeu. Ulterior numărul lor a crescut la cinci mii. Dar, ca popor, evreii nu L-au primit pe Domnul Isus. Dumnezeu a făcut atunci ca Evanghelia să ajungă la națiuni și

aceștia sunt cei de la drumuri și de la garduri. Și lor li se fac invitații stăruitoare: „*Ieși la drumuri și la garduri și **silește-i să intre, ca să mi se umple casa***”.

Chemarea la Domnul Hristos este asemănată cu o **invitație la masă** și întotdeauna o astfel de invitație trebuie să facă plăcere. Când ești invitat la o masă, nu este nevoie să-ți aduci de acasă pachetul cu mâncare: aceasta ar fi o jignire profundă pentru cel care invită, pentru că de masă se îngrijește el. Tot astfel, cel chemat la Domnul Isus nu vine ca să-I dea el ceva lui Dumnezeu, ci să primească de la El daruri. Cei mai mulți însă nu înțeleg aceasta, închipuindu-și chemarea la a-L primi și urma pe Domnul Hristos ca o invitație la o viață tristă, posomorâtă, în care se cere să te lași când de una, când de alta, ca o chemare la o viață încordată, apăsată, lipsită de bucurie... Ei nu știu că este o invitație **la masă** și că numai Dumnezeu este Acela care oferă, iar în măsura în care ai lucruri mai bune de la El, te lipsești de lucrurile

păcătoase în care-ți găseai altădată plăcerea. Dumnezeu nu vă cere, ci vă dă! Vă dă iertare, vă dă pace, vă dă bucurie!

Oamenii nu înțeleg ce este Evanghelia și se lasă mereu purtați de gândurile lor. În mintea lor, Evanghelia are răsunetul acesta: „Dă-mi! Adu-mi! Fă-mi!”, când de fapt vestea bună este: „Primește! Ia în dar! Gratis!” Oamenii sulesc lucrurile, pentru că sucită este și mintea lor. Credeți că Dumnezeu are nevoie de ceva de la mine? El este și rămâne „*fericitul Dumnezeu*” fie că mă are pe mine, fie că nu mă are. Eu sunt cel care am neapărată nevoie de El, nicidecum El de mine. El este așa de mare, iar eu atât de mic și de neînsemnat... Faptul că îmi acordă atenție și iubire, aceasta este expresia felului Său de a fi, nicidecum dovada vreunui merit de-al meu. Da, El pe toți ne iubește cu o dragoste nespusă și de aceea, prin Evanghelie, ne invită cu stăruință: „Luați! Luați prin credință!”

Evreii, și în special căpeteniile lor, n-au înțeles lucrul acesta. Atunci Domnul Isus S-a îndreptat spre cei săraci din poporul Său, spre infirmi, spre șchiopi și spre orbi. În înțeles spiritual, cine sunt aceștia?

„**Săracii**“ nu sunt cei care n-au case sau care nu au ce mânca sau ce îmbrăca: „săracii“ sunt cei care nu-L au pe Dumnezeu, care n-au iertare, care n-au pace, care n-au lumină și care nu sunt mântuiți. Sunt „*fără Hristos, ... neavând speranță, și fără Dumnezeu în lume*“ (Efeseni 2.12). Așa sunt oamenii care n-au venit încă la Domnul Hristos, chiar dacă din afară n-ar părea săraci. Le lipsesc însă cele mai înalte lucruri, cele spirituale, cele eterne, pentru că acestea sunt cuprinse toate în Domnul Hristos. Îl ai pe El, ai totul deplin în El; nu-L ai pe El, nu ai nimic.

Dar **infirmitii**, cine sunt? Se știe că omul infirm, de pildă care are numai o mână, nu poate să muncească și să-și câștige existența. Am întâlnit cândva un tânăr fără o mână. Întrebându-l ce face, mi-a răspuns cu

durere: «Ce să fac!? Biata nevastă-mea trebuie să muncească, iar eu stau acasă. Să sap nu pot, să secer nu pot... Ce să fac numai cu o mână?»

Dar, în ce privește ascultarea de Dumnezeu și împlinirea voii Lui, este oare putere în om? Dacă vă veți conduce după mintea dumneavoastră, veți spune: «Sigur, numai să vreau și pot». Ascultă-mă! Vorbești așa pentru că nu te cunoști. Iată ce spune un om al lui Dumnezeu: „*Gădesc deci legea aceasta, că, pentru mine, care vreau să practic binele, răul este cu mine*” (Romani 7.21). Și dacă așa stă lucrul, atunci oricine ia în serios voia lui Dumnezeu și vrea s-o împlinească vede că n-are putere pentru aceasta: devine conștient că este infirm.

Dar **șchiopii**? Șchiopii au un mers urât, greoi, legănat. Profetul Ilie muștră aspru poporul adunat pe Muntele Carmel: „*Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; și dacă este Baal, urmați-l!*” Sau

„Până când veți șovăi între două părți?“ (1 Împărați 18.21). Cu alte cuvinte: De ce tot umblați de colo până colo? De ce vă clătinați așa? Fiți oameni întregi: ori cu Dumnezeu cel viu și adevărat, ori cu Baal!

Oare nu aceasta este starea oricărui om, de a oscila între bine și rău? Chiar dacă părăsește un rău care l-a cuprins, este iarăși doborât de el, astfel că mersul lui este o continuă clătinare: nu are un mers precis, clar, în lumină. *„Toate căile tale să fie hotărâte!”* citim în cartea Proverbe (4.26), dar oamenii ..., ei oscilează mereu între adevăr și minciună, între lumină și întuneric.

Dar **orbii**? Din punct de vedere spiritual, orb este omul care nu se vede așa cum îl vede Dumnezeu. Dumnezeu străbate cu privirea tot trecutul nostru, tot adâncul inimii noastre. O, de ne-am vedea și noi așa cum ne vede Dumnezeu! Atunci n-am mai avea păreri înalte despre noi înșine și am umbla smeriți. Și cum ne vede Dumnezeu? Păcătoși și vinovați înaintea Lui! Dar omul nu primește adevărul acesta trist și

prin aceasta își dovedește starea lui de adâncă orbire. Însă toți câți prin Evanghelie au căpătat vedere de la Dumnezeu pot mărturisi împreună cu orbul vindecat de Domnul Isus: „*eu una știu: că, orb fiind, acum văd!*” (Ioan 9.25).

Un filosof grec a spus: „Cunoaște-te pe tine însuți”. Dar cum să te cunoști dacă n-ai vedere? Cine însă primește lumină de la Dumnezeu și se privește în ea, spune împreună cu Iov: „*mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă*” (Iov 42.6). Gândiți voi că de adevărul acestor cuvinte sunt toți încredințați? Vă înșelați! Mulți aud, dar se poartă ca și cum n-ar auzi. Când află că toți oamenii sunt păcătoși, aprobă din toată inima, dar că ei înșiși sunt păcătoși, aceasta n-o primesc și se duc cu gândul tot la alții. Și dacă în privința aceasta sunt orbi, ce să mai spunem de celelalte aspecte?

„*Și robul a spus: «Doamne, s-a făcut cum ai poruncit și mai este loc». Și stăpânul i-a zis robului: «Ieși la drumuri și la*

garduri și silește-i să intre, ca să mi se umple casa»“ (Luca 14.22-23).

Dumnezeu S-a îndreptat apoi spre națiuni. Cei de „*la garduri*“ îi ilustrează pe cei mai disprețuiți. În adevăr, în Orient, gardurile erau de piatră. Piatra se încălzea în timpul zilei, astfel că noaptea, călătorii săraci, neprimiți de nimeni, se adăposteau lângă acele garduri.

„*Veniți, pentru că acum toate sunt gata!*“ (Luca 14.17). Veniți la cina Mea! Veniți la masa pe care v-am pregătit-o! Iată cum invitația la masa de binecuvântări pe care o întinde Dumnezeu prin Domnul Hristos se îndreaptă întâi către evrei. Dar, după cum odinioară evreii n-au primit invitația și au venit cu scuze, tot așa este și în ziua de astăzi: creștinătatea face același mare păcat, neprimind invitația la masa Evangheliei. Scuzele de odinioară ale evreilor sunt și scuzele celor din ziua de astăzi: ogorul, boii, căsătoria ...

„N-am timp”, spune cel cu ogorul, „trebuie să muncesc, ca să-mi câștig exis-

tența; n-am timp să mă ocup și cu alte lucruri!” „*Am cumpărat un ogor și trebuie să merg să-l văd; te rog, scuză-mă*“ (Luca 14.18b).

Altul aduce scuza cu boii. „*Am cumpărat cinci perechi de boi și merg să-i încerc; te rog, scuză-mă*“ (Luca 14.19). Cinci perechi de boi nu cumpără însă un om sărac: costă mulți bani. Aceștia sunt cei robiți de avere; ei au multe pe cap. Au timp să mănânce, să se îmbrace, să se odihnească, dar n-au timp să se ocupe și de ceea ce rămâne: de suflet. Lucrurile materiale care ne stăpânesc și care ne răpesc tot timpul vor pieri odată. Averea ori o lași, ori te lasă. Nu ți se pare că în scuza aceasta este tocmai o învinuire pentru dumneata, că ai timp pentru toate, dar pentru suflet nu? Ai timp chiar pentru unele distracții sau petreceri, dar ca să vii în lumina lui Dumnezeu și să-ți judeci starea înaintea Lui, n-ai timp...?

„*Și altul a spus: «M-am căsătorit și de aceea nu pot veni»*“ (Luca 14.20). Cel cu

căsătoria aruncă vina pe soție, așa cum a făcut Adam când a păcătuit. Așa sunt oamenii, vin cu fel de fel de scuze, despre care, dacă le analizăm cât de puțin, observăm că nici una nu rămâne în picioare. Omul putea să vină și cu soția lui la masă. Să fie oare soția ta însăși pierzarea ta? Chiar dacă se împotrivește, ea face aceasta pentru că nu știe despre flacăra Evangheliiei, însă când va vedea în sufletul și în viața ta lumina lui Dumnezeu, va confirma și ea că puterea lui Dumnezeu lucrează în tine. „Te-am chemat”, îți va spune odată Dumnezeu, „dar n-ai venit”. „M-a împiedicat soția”, vei răspunde, poate. Dar Dumnezeu te va întreba: „De ce n-ai venit și cu ea?”

Altul spune: „Sunt alte lucruri mai importante de care trebuie să am grijă”. Dar oare ce poate fi mai important decât sufletul dumitale și locul unde-ți vei petrece veșnicia? Ce se va alege de dumneata când vei părăsi pământul și vei sta în fața judecății lui Dumnezeu? Nu este mai bine ca întâi la aceasta să te gândești? Faptul că ai

multe de rezolvat, o cred. Că trebuie să muncești din greu, iarăși o cred. Dar aceasta nu este o scuză ca să neglijezi ce este mai important pentru tine. Dumnezeu și voia Lui! Iată ce trebuie să ai în vedere în primul rând. Cum stau înaintea Lui, cum mă vede El, care este voia Lui, cum mă va judeca El? Punându-ți problema în felul acesta, nu vei fi nicidecum oprit de la a-ți face cât mai bine datoria.

Un altul se scuză: „Eu nu vreau să mă despart de ai mei. Dacă m-aș întoarce la Dumnezeu, toți ai mei s-ar răscula împotriva mea. Cum se vor năpusti toți peste mine! ..” Ce să fie această dezvinovățire? Este adevărat că El desparte. Domnul Isus Însuși a spus: „*N-am venit să aduc pace, ci sabie. Pentru că am venit să întorc pe om împotriva tatălui său și pe fiică împotriva mamei sale și pe noră împotriva soacrei sale*” (Matei 10.34-35). Dar tu nu vrei să te unești cu Domnul Hristos? Când te unești cu El, te desparți de toți cei care nu sunt ai Lui. Cine spune: „Nu vreau să mă despart

de ai mei”, cu aceasta susține că prețuiește mai mult prietenia cu ceilalți, decât cu Domnul Hristos, chiar dacă prin aceasta își pierde sufletul. Este oare înțelept din partea cuiva să vorbească în felul acesta? Cum îi vei câștiga pe cei din casa ta pentru cer, dacă nu îndrăznești nici măcar pentru un timp să te desparți de ei, pentru ca după aceea să fie atrași și ei la Domnul Hristos?

Altul spune: „Mă tem că voi fi urât și persecutat; îmi voi pierde numele în fața celor care mă onorează. Dacă vor auzi că m-am întors la Dumnezeu, mă vor disprețui și mă vor persecuta”. Ții atât de mult la trecerea în fața oamenilor și nu ții la sufletul tău? Este oare mai bine să-ți pierzi sufletul, pentru un strop de timp când ești lăudat de oameni ...?

Altul spune: „Dacă este să mă întorc la Dumnezeu, trebuie să renunț la multe lucruri”. Primește-L întâi pe Domnul Isus și vei vedea pe urmă la ce să renunți! Vei renunța numai la ce nu se potrivește cu voia Lui. Când vei primi ceva mai bun de la

Domnul Hristos, vei fi bucuros să renunți la multe.

Alții spun: „Înțeleg chemarea, va trebui odată și odată să fac pasul acesta, să mă întorc la Dumnezeu, dar nu acum, mai târziu”. În special cei tineri își fac socoteala în felul acesta. Tânăra s-ar întoarce la Dumnezeu, dar spune: „Întâi să mă căsătoresc și după aceea mă voi întoarce la Dumnezeu”. Nu vă mai faceți astfel de socoteli cu Dumnezeu! Nu mai stați la tocmeală cu El! Mă tem că, dacă întâi te vei căsători, îți va părea rău după aceea și vei zice: „Ce bine era să mă fi întors la Dumnezeu! Altfel m-aș fi căsătorit ...” Prea puțini au nimerit bine în căsătorie: idealul celor mai mulți s-a spulberat. Dacă i-ar fi căsătorit Dumnezeu după voia Lui, alta le-ar fi fost starea.

Pe câte unul îl auzim spunând: „Nu înțeleg ce este întoarcerea la Dumnezeu”. Se poate, da, să nu înțelegi, dar nici nu cauți cu tot dinadinsul să pricepi. Nu înțelegi că ești păcătos? Ce-ți spune cugetul? Dacă am

ține seama de Cuvântul lui Dumnezeu, am înțelege că suntem păcătoși și că avem neapărată nevoie de iertare, de pace, de speranță și de lumină; iar acestea – și chiar mai mult decât cele amintite – sunt doar în Domnul Hristos, dacă-L primim pe El. Este drept că nu pricepem nici cât de vinovați și de păcătoși suntem, nici adâncul mântuirii și al jertfei Lui, dar, primindu-L pe Domnul Hristos în inimă, lumina Lui va începe să ne străbată sufletul și va crește, în măsura ascultării noastre de voia Lui. Altfel spus: Începe să faci voia lui Dumnezeu, cât ai înțeles-o, și te vei trezi la un moment dat ca într-o fundătură de unde nu mai poți să ieși. Atunci vei striga: „Doamne, numai Tu mă poți scăpa; eu nu mai știu ce să fac”. El va fi bucuros să înceapă să lucreze în tine: și te va duce la lumină.

Pe altul îl auzi spunând: „Sunt bine așa cum sunt. Măcar să fie toată lumea ca mine! N-am nimic pe cuget care să mă apese, nu mă știu vinovat înaintea lui Dumnezeu. Nici oamenilor nu le-am făcut vreo nedrep-

tate, n-am furat nimic de la nimeni, n-am avut judecată cu nimeni”. În cazul acesta te măsoari cu o măsură greșită. Ia-ți ca măsură unitatea cu care ne măsoară Dumnezeu pe toți: voia Lui. Când folosești această măsură, nu mai poți să spui că ești bine așa cum ești și că n-ai nevoie să fii altfel. **„Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”** (Romani 3.12), iată ce spune Dumnezeu. Că te măsoari după etalonul tău personal, aceasta este marea ta greșeală, care poate să te coste pierzarea eternă.

Sunt și alții, foarte puțini, într-adevăr, care spun: „Sunt prea rău ca să vin la Domnul Hristos și să-L urmez”. Măcar de ar fi sinceri cei care vorbesc în felul acesta! Pentru că tocmai din astfel de dărăpănături, «cei mai răi oameni», Domnul Hristos poate scoate fapte noi, care sunt spre gloria Evangheliei.

Alții, în special cei tineri, spun: „Este prea devreme; nu acum, mai târziu!” Bătrânul spune: „Apoi, dacă n-am făcut-o când eram mai tânăr, să-mi mai schimb

eu viața acum, la bătrânețe?” Diavolul inspiră astfel de gânduri. El dă ceasul fie înainte, ca să înșele că „este prea târziu”, fie înapoi, ca să se spună: „prea devreme”. Cât timp ești încă în viață, ia seama să nu fie „prea târziu“! Nu se știe pentru cine ziua de mâine va fi un „prea târziu!“

Altul mai vine și se scuză: „Nu pot să cred. Cu ce sunt eu vinovat că nu pot să cred?“ Cât timp te vei uita la credința sau necredința ta, nu vei crede niciodată. Dar eu nu te îndemn să te uiți la credința ta, ci la Domnul Hristos. Mai degrabă întreabă-te: „Ce să cred?“, pentru că este posibil să fi amestecat în credință lucruri care nu sunt în Evanghelie. Evanghelia atâta îți cere: să crezi în Domnul Hristos ca în Fiul lui Dumnezeu care îți iartă păcatele și-ți dă o viață nouă. Ți se cere deci să crezi într-o Persoană cerească, reală, de care este strâns legată lucrarea de mântuire împlinită pe crucea de pe Golgota, odată pentru totdeauna. Acolo, pe cruce, a murit El, Domnul Isus, ca să înlăture, să șteargă păcatele

pe care noi le-am făcut. Ai cercetat Cuvântul Lui și tot nu te-ai lămurit cine este El și care a fost lucrarea Lui pentru tine?

Da, unii **nu** L-au primit pe Domnul Isus un timp. Au auzit Evanghelia, au cunoscut-o, au înțeles-o, dar au plecat trăind mai departe în păcatele lor. Când însă i-a cercetat Dumnezeu din nou, s-au întors la El. Să vă mărturisească acum aceștia că timpul de când au auzit Evanghelia și până L-au primit pe Domnul Isus a fost pierdut, un timp de care le pare rău. Întrebați pe oricâți credincioși vreți și nu veți găsi nici unul care să regrete că L-a primit pe Domnul Isus. Ba mai mult, toți își exprimă regretul că nu L-au cunoscut mai devreme. Lucrul acesta, care este în totul adevărat, nu trebuie să vă dea de gândit?

„În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4.12).

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”

(Ioan 3.16).

*„Adevărat, adevărat vă spun că cine aude
cuvântul Meu și crede în Cel care M-a tri-
mis are viață eternă și nu vine la judecată,
ci a trecut din moarte la viață”*

(Ioan 5.24).

„Pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus”

(Romani 3.23-24).

„I-a condus afară și le-a zis: «Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» Și ei i-au spus: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!»”

(Fapte 16.30-31).

„Și celui care îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!”

(Apocalipsa 22.17b).

BIBLIOTECA CREȘTINĂ GBV
Str. Unirii 4
CISNĂDIE
2437 SIBIU

ADUNAREA CREȘTINĂ
Str. Dr. Jacob Felix 40-42
78136 BUCUREȘTI - 1